

חוק הטבע

אגדה מונגולית

לפני שנים חיו שני דגיגים במימי העמוקים של אגם חובסגול ושמן היה אלטאקחיי ומונגוחיי. לאלטאקחיי היו קשקשים זהובים שזרחו כמו שמש אפילו במים העמוקים של האגם. הוא היה הדגיג היפה ביותר שבכל משפחת הדגים. אבל מונגוחיי היה דגיג פשוט, בלי כל דבר מיוחד שיכול היה להבדיל אותו מדגים אחרים. אלטאקחיי שחה כעצלנות ותנועות הסנפירים שלו היו איטיות, הוא היה בטוח בעצמו בעיקר בגלל היופי המיוחד שלו.. בימי הקיץ כשמונגוחיי התרוצץ במים הנה והנה אלטאקחיי ישן בסבך אצות ירוקות. הוא לא אהב להתנועע יותר מדי והשמין מאוד.

"אשכב ואתן מנוחה לסנפירים שלי" אמר יום אחד כשהוא בקושי רב פותח את פיו. ואז בדיוק עבר לידו מונגוחיי. "דגים חייבים לשחות ולהשגיח על עצמם" אמר "זה חוק החיים." "כל אחד צריך לחיות את החיים שלו" התחיל אלטאקחיי לענות, אך בדיוק אז הם הרגישו בתנועה חזקה במים ולידם הופיע זאב המים גדול, מוכן לתקיפה. "זאב המים מאחוריך" קרא מונגוחיי ושחה משם כמו חץ מקשת. בקפיצה גדולה ברח אלטאקחיי מלסתות של זאב המים ומצא את עצמו על חוף האגם. כשהסכנה עברה ידיו מונגוחיי שחה לקצה האגם. "אל תישאר יותר מדי זמן בחוץ" אמר וחזר מיד למים. "איך תוכל להשאיר ידיד בצרה כזו?" שאל אלטאקחיי. "דג לא נע בכוחות עצמו" ענה מונגוחיי "לסנפירים שלו רצון משלהם. זה חוק

המים".

"אז תישאר אתה בעולם האכזרי הזה, איפה שהגדולים בולעים את הקטנים" קרא אלטאקחיי וגלש דרך עשבים עבים לחורשה בה ראה כמה שלוליות. הוא מצא את עצמו ביער שקט לגמרי. מסביב היה הכל צבעוני ויפה. הוא ראה את מה שחשב תחילה לפרח המתעופף באוויר. זה היה פרפר. ואז הופיע עכבר שדה קטן. אלטאקחיי מפוחד הסתתר מאחורי עץ. אבל הקשקשים הזהובים שלו זרחו כמו גחליליות. העכבר צחק "אל תפחד ממני, דג זהב." פחדו של אלטאקחיי נפוג אך הוא אמר "אני לא עכבר" וברח מהמקום הזה. באו אליו סנאים ודרבנים והתיידדו איתו. הוא מיד הבין שלא יחסר לו מזון. היו כל כך הרבה חיפושיות ויתושים ביער. הוא שמח מאוד להיות עם הידידים החדשים שלו והצטער על משפחת שלו, הדגים שהאמינו כי יכולים לחיות רק באגם.

אך פתאום נשמע רשרוש עלים וחיה קטנה וחומה, אותה לא הכיר עד כה, קפצה אליו. "נמייה" קראו כל ידידיו החדשים כשהם מתפזרים לכל הצדדים. אלטאקחיי לא ידע בדיוק מה קורה אך הבין שהוא בסכנה. הוא קפץ ממקומו. התחיל להניע את הסנפירים שלו כמו כנפיים ופתאום ראה שהוא עף באוויר. הוא שמח מאוד שהשתחרר מהסכנות שעל הארץ. "שלום אדמה מקוללת איפה שאחד אוכל את השני" אמר. הוא נפנף בזנבו והתרומם עוד יותר גבוה באוויר. יתושים טעימים עברו לפניו. אחרי כן באה סנונית, מופתעת לראות יצור מתופף כזה. הוא הבין שהיא לא מסוכנת והציג את עצמו בפניה. הוא התיידד עם עוד ועוד ציפורים. הזימים שלו יכלו לנשום את לחות העננים ועיניו נהנו מהצבעים הנהדרים של קשת בענן. הוא היה מאושר שהוא חי ושהוא הדג הראשון שמתעופף ומוצא את עצמו

ללא מעשה. הוא התחיל עכשיו לשחות
במרץ אחרי מונגוחיי הער תמיד.

במשפחת הציפורים.
אך פתאום שמע צפצוף חד של ידידיו
הציפורים "עיט!" וכולם התפזרו ועזבו אותו.
"זה הסוף שלי" חשב "כי אין לי יותר לאן
לברוח." מאובן מרוב פחד התחיל
אלטאקחיי לפול מטה כמו אבן. עם "פלופ"
גדול נפל למי האגם. שוב היה במקום בו
נולד וחי קודם.
ידידו מונגוחיי בא לקראתו. אלטאקחיי
סיפר לו את ההרפתקאות שלו, איפה היה
ומה ראה.
"הייתי צריך לכבד את חוק הטבע האומר
שחיות היבשה נשמרות בכוח רגליהן,
הציפורים בכוח כנפיהן והדגים בכוח
הסנפירים שלהם" אמר.
מונגוחיי נד בראשו "אכן, הדגים הגדולים
הם כדי שהדגים הקטנים לא יעשו עצלנים.
הטבע בירך אותנו בסנפירים חזקים
ובעיניים שלא ממצמות."
אלטאקחיי הבין עכשיו כמה רע היה שלא
הקשיב לעצותיו של ידידו ושכב בין האצות